

Cântul
INIMII
mele

Cărți de
Kim Vogel Sawyer

În așteptarea întoarcerii lui Summer

Unde te poartă inima

Unde cresc sălciile

Amintirile inimii

Promisiunea primăverii

Tărâmul făgăduinței

Șoapta împăcării

Speranțele inimii

O nouă speranță

Cântul inimii mele

Cântul
INIMII
mele

Kim Vogel
Roman
Sawyer

Originally published in the English under the title: *Song of My Heart*
By Bethany House, a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.
Copyright © 2012 by Kim Vogel Sawyer

All rights reserved.

Drepturile de autor pentru ediția în limba română:

© 2014 Life Publishers International

Springfield, Missouri, SUA

și Life Publishers Romania

Str. Ioan Corneli nr. 4, Oradea, România

Tel.: 0359 177 636; RDS: 0771 746 787; Mobil: 0744 624 236

E-mail: liferom@rdslink.ro, Website: www.liferomania.ro

Toate drepturile rezervate.

Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, copiată sau transmisă prin orice fel de mijloace—electronice, mecanice, fotocopiere, înregistrare, sau oricare altul—cu excepția unor citate scurte incluse în articole de critică sau recenzii tipărite, fără permisiunea prealabilă a editurii.

Dacă nu există alte precizări, citatele biblice sunt luate din Sfânta Scriptură, traducerea Dumitru Cornilescu.

Traducerea: *Elisabeta Chiriță*

Editarea: *Luca Crețan*

Tehnoredactarea: *Daniel Ardelean*

Coperta: *Georgian Rădulescu*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SAWYER, KIM VOGEL

Cântul inimii mele / Kim Vogel Sawyer ; - Oradea : Life, 2014

ISBN 978-973-7908-81-0

821.111-31=135.1

Romanian Edition.

Tel. 0359-425990

tipar executat la

 **META
PRINT**
DESIGN | PREPRESS | TIPAR | POSTPRESS

Pentru *Kristian*,
micuța mea pasăre cântătoare.
Cântările tale să vestească neîncetat
credințioșia Domnului!

*„Voi cânta totdeauna îndurările Domnului,
voi spune din neam în neam, cu gura mea,
credincioșia Tă”.*

(Psalmul 89:1)

1

DALTON, INDIANA
Mijlocul lui mai, anul 1895

Sadie Wagner lăsă să-i scape un strigăt de bucurie. Dintre stușișurile înflorite din apropiere, un pițigoi moțat zvâcni în văzduh, bătând parcă indignat din aripile-i cenușii. Într-o după-amiază ca oricare alta, Sadie ar fi regretat c-a gonit o pasăre ce înălța triluri așa melodioase, dar astăzi era mult prea bucuroasă ca să se mai gândească la regret. Adunându-și într-o mână poalele rochiei învechite din stambă, iar în cealaltă ținând strâns scrisoarea de la vărul ei Sid, fata o zbughi spre casă.

Intră valvârtej pe ușa ce fusese lăsată deschisă ca boarea plăcută de primăvară să umple casa și începu să strige. „Mamă! Mamă!” Sora mai mică, Effie, aplecată peste chiuveta din bucătărie, se întoarse spre ea, ținând în mână o cârpă din care picurau câțiva stropi de apă. Ochiul căprui ai fetei se făcură mari de mirare. „Ce-ai pățit, Sadie?”

Sadie flutură scrisoarea. „Am vești bune! Hai, vino și tu!” Prinzând mâna udă a lui Effie, Sadie o trase după ea pe sora ei până când intrară amândouă în micuțul dormitor al părinților. Tropicitul picioarelor lor se auzi sacadat în podeaua din scânduri de pin, armonizându-se perfect cu bătăile nebunești ale inimii lui Sadie. O lăsă pe Effie în ușa dormitorului și îngenunche lângă patul Tatei. Ca de fiecare dată, la vederea feței lui slăbite și chircite de durere, Sadie simți un junghi în piept. Dar, sigur, gândi ea, oportunitatea descrisă în scrisoare va mai ușura din suferința Tatei.

Mama, așezată pe un scaun lângă patul Tatei și ținând în mână un castron pe jumătate gol cu supă de cartofi și ceapă, se uită nedumerită la Sadie. Fruntea Mamei, brăzdată de riduri, părea acum și mai îmbătrânită. Femeia așază castronul pe măsura de lângă pat și punându-și mâna pe umărul tremurând al lui Sadie, o întrebă: „Pentru numele lui Dumnezeu, copilă, de ce tremuri așa?”

Sadie chicoti veselă, ridicând în sus scrisoarea abia primită și arătând-o părinților ei. „Priviți! Scrisoarea de la Sid! V-amintiți că el a promis să ne scrie de îndată ce ajunge în Kansas? E deja acolo acum... și...” Se opri o clipă ca să-și tragă răsuflarea. Alergase cât putuse de repede până la ei, iar asta o cam lăsase fără vlagă.

Effie începu să țopăie de bucurie, frământându-și mâinile. „Și ce spune Sid?”

„Spune că mi-a găsit o slujbă în Goldtree!”

Mama rămase cu gura căscată la auzul veștii, iar Tata trase adânc aer în piept. Effie își duse mâinile la gură și se holbă la Sadie cu ochi uimiți peste măsură.

Confuză, Sadie se uita când la unul, când la altul. De ce păreau ei mai degrabă măhniiți decât în culmea fericirii? Nu-și dădeau ei seama – la fel ca ea – că scrisoarea lui Sid era un răspuns la rugăciunile lor? De săptămâni întregi, ei îl rugaseră pe Dumnezeu să intervină pentru ca Sadie să-și găsească o slujbă. Fata așteptă ca unul dintre ei să spună ceva dar, încremeniți de uimire, niciunul nu suflă o vorbă.

Sadie oftă, dezamăgită. „N-ați auzit ce v-am spus? O slujbă!” Flutură bucuroasă scrisoarea și, zâmbind, se chinui să descifreze scrisul cam neciteț al vărului ei. „O slujbă în prăvălia familiei Baxter, adică la surorile Melva și Shelva Baxter”. Fata îi zâmbi mamei. „O slujbă *onorabilă*, Mamă”. O asemenea slujbă nu putea găsi în Dalton. „Și cu o leafă frumoșică”.

Mama rămase tăcută, iar Sadie se uită înspre tatăl ei. „Sid spune că proprietarele prăvăliei vor să angajeze o tânără care să le ajute. Pe lângă simbria pe care am s-o primesc lună de lună, ele îmi vor oferi și o odaie unde să dorm, dar și mâncare. Asta înseamnă c-am să vă pot trimite aproape toți banii pe care-i câștig”. În mod intenționat, ea omisese să le pomenească, deocamdată, despre cealaltă parte a scrisorii lui Sid – partea ce bucurase atât de mult inima ei, făcând-o să vibreze de emoție și de nerăbdare. Dacă ar

fi pomenit acel lucru, poate c-ar fi părut un gest egoist din partea ei. „Dumnezeu mi-a răspuns la rugăciuni, nu vă dați seama?” *La toate rugăciunile mele...*

Ochii Mamei se umplură de lacrimi. Femeia clipi ca să și le stăpânească și se întinse după scrisoare. „Dar tocmai în Kansas, Sadie? E-așa departe!”

În entuziasmul ei, Sadie nici nu se gândise la cât de departe trebuia să plece. Brusc, se întristă, dar imediat își îndreptă umerii. „N-am să rămân acolo pentru totdeauna. Doar până când Tata se va pune pe picioare și va putea să se întoarcă la munca din mină”. Indiferent de ce le-a spus doctorul, Tata *avea* să se facă bine într-o bună zi. Luă mâna Mamei în mâna ei și-i zise pe un ton blând, încercând s-o liniștească, așa cum obișnuia să facă cu frații ei, atunci când vreunul se trezea după un vis urât. „N-am să găsesc nicio slujbă aici, în Dalton, Mamă. Iar cineva din familie trebuie să muncească pentru a se îngriji de toți...”

Mama își mușcă buza de jos. Văzând-o atât de mâhnită, lui Sadie i se făcu milă de ea. Mama își dorea cu ardoare să se îngrijească de tot – de Tata, de copii, de casă. Sadie știa că Mama își dorea să fie ea cea care să împlinească nevoile întregii familii. Dar menajul în case – singura slujbă decentă pe care o putea găsi o femeie de vârsta ei – n-ar fi adus destui bani în casă. Dacă Mama și Sadie ar face împreună menaj la familiile din oraș, poate c-atunci ei ar avea destui bani să se descurce, dar cineva trebuia să aibă grijă de Tata și de copiii mai mici. Slujba din Kansas ar rezolva toate problemele lor, numai dacă Mama și Tata ar fi de acord s-o lase să plece.

Tata tuși ușor ca să-și dreagă glasul. Își ridică mâna slabă, brăzdată de vene îngroșate, și apucă scrisoarea din poala Mamei. „Sadie și Effie, fetele Tatei, lăsați-ne singuri pe mine și pe mama voastră. Trebuie să discutăm despre asta”.

Sadie vru să-l roage s-o lase și pe ea să fie de față la discuția lor, dar ochii căprui ai Tatei, care abia mai licăreau după atâtea săptămâni de durere și îngrijorare, o implorară să asculte rugămintea lui. Nici în ruptul capului Sadie n-ar fi vrut să-l supere pe omul care-i era atât de drag. Dând din cap, se ridică în picioare. „Bine, Tată”, îi zise ea, sărutându-l pe obrazul țepos, și

ridică de pe masuță castronul de supă, după care o împinse ușor pe Effie înspre ieșirea din odaie.

„Închideți, vă rog, ușa”, strigă Mama în urma lor.

Effie trase ușor ușa după ea, apoi se grăbi s-o ajungă din urmă pe Sadie. „Ce crezi că vor spune? Crezi că te vor lăsa să pleci?” o întrebă ea în șoaptă, cu vocea tremurând de emoție.

Ajunse în odaia din fața casei, Sadie se îndreptă spre chiuvetă și continuă treaba pe care Effie o lăsase neterminată. Apa pentru spălat vasele se răcise cât timp stătuseră ele în cealaltă odaie. Nu mai rămăseseră decât câteva farfurii de spălat, așa că Sadie hotărî să nu mai irosească din provizia lor, și așa mică, de cărbuni, ca să mai încălzească altă apă. Frecând bine castronul din care mâncase Tata, îi răspunse lui Effie: „Nu văd de ce ar spune nu. Cineva trebuie să aducă bani în casă și, pentru că sunt cea mai mare dintre copii, pare firesc ca eu să fiu aceea”.

Effie îi replică îmbufnată. „Dar și eu aș putea fi de ajutor. Am deja treisprezece ani”.

„Faci treisprezece abia peste patru luni”, îi zise Sadie, „iar tu trebuie să termini mai întâi școala”.

„Dar se apropie vara”, scutură Effie din cosițele-i castanii. „Peste două săptămâni se termină școala și-am să stau acasă toată ziua. Am să pot s-ajut toată vara”.

„Și ce fel de slujbă crezi că vei putea găsi?” Sadie nu vru să fie răutăcioasă, dar n-o putea încuraja pe Effie să-și caute o slujbă. Sora ei voia să se maturizeze parcă prea repede. Copilăria e frumoasă – Effie n-ar trebui să-și dorească să scape de ea. Sadie continuă pe-un ton mai blând. „Dacă stăm bine și ne gândim, tu chiar vei avea o slujbă. Mama va avea nevoie de tine ca s-o ajuți să aibă grijă de băieți”.

Cei patru frațiori ai lor – Matthew, Mark, Luke și John, de la cel mai mare până la cel mai mic – o ținuseră mereu ocupată pe Mama. Acum că Tata era ținut la pat, având tot timpul nevoie de îngrijire, Sadie și Effie fuseseră deseori nevoite să se ocupe de ei.

Effie scoase un oftat și, târșându-și picioarele, se duse lângă Sadie. Luă în mână un ștergar, dar nu se grăbi să înceapă a șterge vasele. „Am obosit de-atâta treabă-n casă și de-atâta alergătură după frațiorii noștri”. Tonul fetișcanei deveni ușor sfidător.

„Câteodată, abia aștept să cresc mare și să fac doar ce-am să vreau eu, în loc să gătesc, să fac curat prin casă și să am grijă de băieți”.

Sadie ridică dintr-o sprânceană. „Nu cunosc vreo femeie care să facă doar ceea ce-i place ei”. Sadie, la douăzeci și doi de ani, era deja considerată o femeie, dar ea încă nu găsisese libertatea să facă ceea ce-și dorea cel mai mult.

Ridicându-și capul, Effie îi aruncă lui Sadie o privire gânditoare. „Și chiar vrei să muncești într-o prăvălie?”

Sadie se strâmbă ușor. Sincer vorbind, munca într-o prăvălie nu i se părea prea tentantă. Dar după tot ce făcuse Tata pentru ea – oferindu-i un cămin liniștit și iubind-o ca pe propriul lui copil – n-ar fi vrut să-l dezamăgească acum când el avea nevoie de ajutorul ei. „E o muncă cinstită. Nu mă deranjează să lucrez într-o prăvălie”.

„Dac-ai fi fost băiat”, se gândi Effie, „ai fi putut lucra în mină, la fel ca și Tata. Atunci, n-ar mai fi trebuit să pleci de lângă noi”.

„Dar Dumnezeu nu m-a făcut băiat”, îi răspunse Sadie, alungându-și din minte orice urmă de regret. Tata o iubea – era convinsă de acest lucru, chiar dacă ea nu era băiat și chiar dacă ea nu era copilul lui – dar dacă ar fi fost băiat, ea ar fi avut acum nenumărate posibilități de muncă. Așa ea ar fi putut să-și întrețină familia și să alunge îngrijorările tuturor.

Sadie puse castronul abia spălat în mâinile lui Effie. „Ia pune ștergarul ăla la treabă!” Întinzându-se după niște linguri ce așteptau să fie spălate, ea adăugă: „Tu știi doar că Tata spunea mereu că-și dorește pentru copiii lui ceva mai bun decât munca în mină. El visează ca Matt, Mark, Luke și John să meargă la școli înalte. Așa că, și dacă aș fi fost un băiat, el tot n-ar fi vrut ca eu să...”

„Sadie?” Vocea Mamei răzbătu din spatele ușii dormitorului.

Effie o prinse de braț. „Crezi c-au luat deja decizia?”

Sadie se eliberă din strânsoarea lui Effie și-și șterse mâinile de șorțul care-i atârna la gât. Inima îi bătea asurzitor în piept, de nerăbdare, dar și de teamă. „Presupun că voi afla asta în curând”.

Effie înghiți în sec. Făcu ghemotoc ștergarul în mâinile ei. „Să vin și eu?”

Sadie se abținu să nu zâmbească. Effie era o fire tare curioasă și nu-i plăcea deloc să piardă vreun amănunt, oricât de neînsemnat.